

VIJESTI IZ SVIJETA

Adventistička misija za mladež i odrasle

Četvrto tromjesečje 2018.
JUŽNA AZIJSKOPACIFIČKA DIVIZIJA

Nakladnik

Odjel za crkvene službe pri Hrvatskoj konferenciji
Kršćanske adventističke crkve
Prilaz Gjure Deželića 77, 10000 Zagreb

www.AdventistMission.org
www.adventisti.hr

Urednik
Mario Šijan

Lektura
Miroslav Vukmanić

Umnoženo u uredu nakladnika, 2018.
Za internu uporabu

Dragi voditelju subotnje škole,

Ovog tromjesečja predstaviti ćemo vam Južnu azijskopacifičku diviziju, koja se prostire preko područja četrnaest država u kojima djeluje Kršćanska adventistička crkva: Bangladeš, Brunei, Darusalam, Kambodža, Indonezija, Laos, Malezija, Mjanmar, Filipini, Singapur, Šrilanka, Tajland, Istočni Timor, Vijetnam i Pakistan.

U ovom dijelu svijeta živi oko jedna milijarda ljudi, od kojih je milijun i četiristo tisuća adventista, što predstavlja odnos od jednog adventista na svakih 707 osoba. Sedam projekata — središta utjecaja — bit će predstavljene trinaeste subote ovog tromjesečja. Ova središta služe za uspostavljanje prijateljstva vjernika adventističke crkve s ljudima iz njihovih sredina. Ova središta utjecaja mogu biti knjižara, knjižnica i čitaonica ili vegetarijanski restoran.

U ovim *Vijestima iz svijeta* posebno naglašavamo dva središta utjecaja u toj diviziji:

- ◆ Središte utjecaja u gradu Nakhon Ratchasima, poznatom kao Korat na Tajlandu.
- ◆ Središte utjecaja Batambang u Kambodži.

Upoznat ćete poslovnog čovjeka koji zadobiva duše u Istočnom Timoru i vozača helikoptera koji je letio za vojsku Sjedinjenih Američkih Država, dok nije donio odluku da svetkuje subotu. Sada leti u Božje ime na Filipinima.

Nemojte propustiti ova nadahnjujuća iskustva!

Ako želite učiniti svoju subotnju školu zanimljivijom, možete preuzeti naš misijski časopis na engleskom jeziku u pdf formatu s linka: bit.ly/adultmission i pratiti ponuđeno na face-

booku. Posjetite i lajkajte našu facebook stranicu (Facebook .com/missionquarterlies).

Iskoristite prednosti misijskih iskustava u video zapisu, koje iznose iskustva ljudi iz cijelog svijeta, s posebnim usmjerenjem na primatelje misijskih darova trinaeste subote. Ako želite, možete dobiti opis svakog video clipa i linka na internetu, da biste mogli preuzeti aplikaciju ili promatrati video clipove online.

Svakog tjedna postavljamo dodatne slike i zanimljivosti koje možete preuzeti i prikazivati u svojem razredu na kompjutoru, tabletu ili mobilnom telefonu dok čitate misijska iskustva, ili možete otisnuti i slikama ukrasiti prostoriju subotnje škole ili vašu subotnjoškolsku oglasnu ploču.

Hvala vam što pomažete da se članovi vašeg subotnjoškolskog razreda upoznaju sa svojom duhovnom braćom i sestrama širom svijeta, i što ih ohrabrujete da sudjeluju u misiji naše crkve preko svojih darivanja.

Od srca vam želim obilje Božjih blagoslova!

Andrew McChesney, urednik

6. listopada 2018.

Poznavati prave ljude

Mijanmar

U Mijanmaru su veze vrlo bitne. Nije bitno tko ste ili što imate, već koga poznajete. Ipak, izgleda da veze nisu donosile korist vođama adventističke crkve kad im je trebalo odobrenje vlasti da sagrade veću školu u glavnom gradu Jangonu. Broj upisanih u školu neprestano raste i dostigao je 650 učenika smještenih u dvije male školske zgrade, koje se koriste od 1975. godine. Vodstvo škole nema drugog izbora nego da odbija upis novih učenika zbog ograničenog prostora.

Vođe crkve stupili su u kontakt s gradskim vlastima kako bi dobili odobrenje za izgradnju nove školske zgrade, ali nitko iz vlasti nije želio potpisati dozvole i izdati odobrenja za gradnju. Vođe su na kraju posegnuli za svojim osobnim poznanstvima u gradskim vlastima, ali ponovno se ništa nije dogodilo.

Generalna konferencija Kršćanske adventističke crkve, upravno tijelo adventističke crkve sa sjedištem u Sjedinjenim Američkim Državama, prepoznalo je potrebu izgradnje nove škole i odobrilo novčana sredstva za Južnu azijskopacifičku diviziju, u koju spada i Mijanmar 2012. godine.

Novac je, dakle, bio na raspolaganju, ali mjesni crkveni vođe nisu mogli uspostaviti prave veze s gradskim vlastima koje bi odobrile projekt. Tri godine su prošle.

Izabrano je novo crkveno vodstvo. Novi vođe nisu imali kontakte s gradskim vlastima i dignuli su ruke od zamisli o novoj školi. Sve je izgledalo nemoguće.

Samuel Sau, predsjednik Južne azijskopacifičke divizije, rodom iz Mijanmara blago je ukorio mjesne crkvene vođe:

“Znam da nemate veza i ne poznajete prave ljude, ali Bog je na našoj strani. Ako to zatražimo od Njega, On će nas u tome voditi.”

Predložio je da se svi vjernici mole, kao i da se gradskim vlastima ponovno podnese molba za potrebnu izgradnju.

Odgovorni dužnosnici su se molili i otišli u ured gradskih vlasti, gdje ih je službenica primila na razgovor. Njezino lice se zarumenjelo kad je čula da oni predstavljaju Adventističku školu Jangon.

“Vi ste iz te škole!” izjavila je ushićeno. “Ja sam pohađala tu školu! Vrlo cijenim vrijednosti i obrazovanje koje sam tamo stekla, tako da i moje dvoje djece upravo tamo stječe svoje obrazovanje.”

Čuvši da se škola namjerava proširiti, izjavila je da će se osobno pobrinuti da im sve potrebne dozvole budu odobrene.

“Pomoći ću vam! Pobrinut ću se za sve potrebne dozvole.”

Što je rekla, to je i učinila, i to u vrlo kratkom razdoblju. Konačno su na novoj školskoj zgradi otpočeli građevinski radovi.

Nova školska zgrada posvećena je Bogu 2017. godine na svečanosti otvaranja na kojoj je prisustvovao sâm vrh Kršćanske adventističke crkve u svijetu. Predsjednik Generalne konferencije Ted Wilson pozvao je profesore da im Isus uvijek bude u središtu obrazovanja, rekavši da je škola vrlo značajno središte utjecaja u Jangonu, gradu u kojem živi oko pet milijuna ljudi.

Školski blagajnik Wesley Do izražava svoju zahvalnost vjernicima crkve i svijetu za darove koje su prilagali u drugom tromjesečju 2012. godine, tijekom prikupljanja darova trinaeste subote.

Na taj je način prikupljeno 300.000 američkih dolara. Izgradnja crkvene zgrade je po proračunima stajala 1,3 milijun dolara. Daljnjih 425.000 dolara prikupljeno je od privatnih donatora, Generalna konferencija je priložila 400.000 dolara,

200.000 dolara priložila je Južna azijskopacifička divizija, i 50.000 dolara priložila je ADRA.

Škola teži da bude zraka svjetlosti u sredini u kojoj se nalazi, kaže ravnatelj Sau Lai Wah. Nova školska zgrada moći će primiti osam stotina učenika, a više učenika može biti upisano u školu ako se stara zgrada bude i dalje upotrebljavala. Škola trenutno broji 648 učenika, od kojih 28% potječe iz adventističkih obitelji.

Predsjednik divizije Samuel Sau smatra da je izgradnja ove nove školske zgrade pravo čudo. “Možda nemamo značajnije veze s vlastima, ali imamo najvažniju vezu — s Bogom.”

Ellen G. White kaže: “Bog će ispuniti svoje djelo ako Mu dopustimo da budemo oruđa u Njegovim rukama. ... Kad Ga tražimo, vjerujemo i imamo povjerenja u Njega, On će nas provesti kroz izazove. Bog je uvijek prisutan zato što je to Njegovo djelo.”

*****

Iskustvo

- ◆ Slike u vezi s ovim iskustvom možete pogledati na linku: bit.ly/fb-mq.

Misijski izazovi

- ◆ Mijanmar ima 233 crkve i 30.920 vjernika. Na stanovništvo države od 52.414.000 stanovnika, to predstavlja odnos od jednog adventista na svakih 1.695 osoba.
- ◆ U Mijanmaru se nalaze dva adventistička fakulteta, nakladnička kuća i Dopisna biblijska škola “Glas proroštva”.

*****

13. listopada 2018.

Voda života

Mijanmar

Ovo je izvješće o tome kako je jedno malo djelo otvorilo put za otvaranje adventističke škole u jednom selu u Mijanmaru.

Skupina od trideset i dva studenta misionara došla je na granicu između Tajlanda i Mijanmara, u jednodnevni posjet u siječnju 2016. godine. Ti mladi ljudi iz adventističkog koledža u Hong Kongu i napredne korejske pripreme akademije iz Južne Koreje, došli su predavati glazbeni odgoj školskoj djeci, izgraditi betonske temelje za dječji vrtić i obaviti druge poslove kojima bi mogli pomoći izbjeglicama iz Mijanmara koji se nalaze u pograničnom području.

Prije bilo kakvih aktivnosti, student misionar iz Hong Konga, uz dvoje misionara s Tajlanda i njihovim fotografom, otišli su u Mijanmar na kraće izviđanje na motociklima. Četvero mladih ljudi željelo je otići u jedno malo selo sa svega četrnaest obitelji, izvijestio je Tranki, jedan od tajlandskih misionara.

U selu su posjetitelji mogli biti svjedoci svakodnevne borbe mještana za pitku vodu. Najbliži izvor vode bio je vodospremnik udaljen kilometar i pol od sela, a mještani su morali s posudama pješačiti.

Studentica Janiz Suk Cing Lee osjećala je sažaljenje za te obitelji. Njezino srce bilo je taknuto uvjetima života tih ljudi.

Kad se Janiz vratila na granicu, gdje se nalazio izbjeglički centar, rekla je ostalim misionarima što je vidjela. Misionari su odlučili pokloniti 50.000 bahta (tisuću i petsto dolara) da se izgradi i postavi cjevovod od spremnika do sela. Taj je

novac bio ostatak novca prikupljenog u misijskim aktivnostima prodaje kolača. Studenti su se vratili svojim domovima mjesec dana kasnije, kad je cjevovod bio završen i postavljen. Tranki je elektronskom poštom poslao slike cjevovoda svim studentima misionarima. Cjevovod je, osim vode, omogućio seoskoj djeci da piju Vodu života.

“Seljani nisu bili kršćani i nisu željeli imati ništa s kršćanstvom. Ali kad su vidjeli ovo jednostavno djelo dobrote koje su kršćani učinili, poželjeli su da se u njihovom selu osnuje škola za njihovu djecu.”

Na temelju poziva tih mještana, adventistička crkva je osnovala školu u ovom selu u lipnju 2016. godine. Škola trenutno ima četrdeset upisanih učenika. Sva djeca iz sela pohađaju ovu školu, a dolaze i djeca iz okolnih sela.

Ljudi u selu sada djeluju zadovoljnije. Imaju vodu za piće i školu. Tranki (44) nastavlja obavljati redovne misijske aktivnosti na granici Tajlanda i Mijanmara. On je ujedno i predavač tjelesnog i umjetničkog odgoja i obrazovanja u Adventističkoj međunarodnoj misijskoj školi Korat, školi od prvog do devetog razreda na Tajlandu, koja će dobiti dio novčanih sredstava od darova trinaeste subote ovog tromjesečja.

Hvala vam što svojim darivanjima podupirete misiju Kršćanske adventističke crkve u svijetu!

*****

Iskustvo

- ◆ Slike povezane s ovim iskustvom možete naći na linku: bit.ly/fb-mq.

Zanimljivosti

- ◆ Mijanmar je do 1989. godine bio poznat pod nazivom Burma, kad je vojna hunta preimenovala naziv države u Mijanmar. Glavni grad Rangun je tako postao Jangon.

- ◆ Muškarci i žene u Mijanmaru koriste u kozmetičke svrhe žutu pastu koja se dobiva od kore drveta tanaka. Kad se stavi na lice, ta pasta postaje učinkovita zaštita od sunca, podmlađuje i sprečava mašćenje kože.
- ◆ Obrok se u Mijanmaru sastoji od kuhane riže, ribe, mesa, povrća i juhe. Služi se sve zajedno. Ljudi prstima naprave kuglice od riže, a zatim ih prelijevaju raznim preljevima.
- ◆ Burmanska nošnja zove se *longi*, a to je tkanina obavijena oko tijela koju nose i muškarci i žene. Muškarci vezuju svoju nošnju na prednjoj strani, dok je žene vezuju sa strane.
- ◆ Narod Inta, koji živi na jezeru Inle, gaji povrće na plutajućim otocima, koji nastaju od nakupljenog korijenja trave i vodenih zumbula. Ti plutajući vrtovi se mogu rezati, preslagivati i pomicati, pa čak i biti prodani kao komad zemlje.
- ◆ Festival vode u Mijanmaru, poznat pod imenom Tingjan, četverodnevna je svečanost posvećena vodi, kojom se proslavlja Nova godina. Tingjan je najveći događaj u državi, popularna svetkovina za stanovništvo i za turiste.
- ◆ Na planinama Mijanmara mogu se naći dragocjene vrste kamenja. Oko devedeset posto rubina na svijetu potječe iz Mijanmara. Safir i žad se mogu naći u izobilju.

*****

20. listopada 2018.
Ruka koja ozdravlja
Kambodža

Sorn Som An rastao je kao jedino dijete samohrane majke na seoskom imanju u Kambodži. Počeo je pohađati crkvu u želji da zadobije jednu djevojku.

Ali, da bi se oslobodio obiteljske vjerske predaje, bilo mu je potrebno mnogo više od djevojke. Bila mu je potrebno viđenje plutajuće ruke.

Kao tinejdžer Som An je pratio svoju djevojku odlazeći u njezinu crkvu svake nedjelje u njihovom rodnom gradu Douun Kaev, koji se nalazi sedamdeset kilometara južno od glavnog grada Kambodže, Phnom Pena.

“Nije me zanimala vjera, već djevojka,” kaže on. Jedne nedjelje se jedan adventistički evanđeoski radnik obratio našoj maloj zajednici, po pozivu jednog vjernika crkve. Adventistička poruka zainteresirala je vjernike, tako da su govornika pozvali i sljedeće nedjelje. Nakon treće propovijedi, vjernici crkve su anonimno izglasali da njihova crkva postane kršćanska adventistička crkva, odlučivši da pošalju Som Ana u Phnom Pen da izvijesti vođe adventističke crkve o njihovoj odluci.

Trideset vjernika crkve je ubrzo bilo kršteno. Som An je također bio kršten, iako nije stvarno vjerovao u Boga.

“Rođen sam u obitelji koja nije kršćanska, i promjena nije došla tako jednostavno.” Nakon svojega krštenja, preselio se u Phnom Pen da bi studirao na sveučilištu. Kako je imao malo novca, potražio je pomoć od crkvenih vođa. Povjerali su mu ključeve jednosobnog stančića, u kojem je mogao živjeti potpuno besplatno.

Tijekom svoje druge godine studija teško se razbolio. Njegovo tijelo je gorjelo i jedva da se mogao pomaknuti u kreve-

tu. Mislio je da će umrijeti. A onda se sjetio kako je u crkvi čuo da je Isus moćni Bog. Pomislio je: “Zašto se ne bih pomolio i zatražio pomoć od Boga?”

Pokušao je sići s kreveta da bi kleknuo na molitvu. Ali, kako je bio previše slab, pao je. Pokušao je još jednom i nije uspio. Skupivši svu svoju snagu pokušao je i treći put. I konačno je uspio!

Zatvorivši oči rekao je: “Dragi Bože, pomози mi, molim Te.”

Kako je počeo izgovarati riječi, tako je vidio zraku svjetla u drugom kraju prostorije. Svijetlilo je nekoliko sekundi, a zatim nestalo. Pomislio je: “Bog mi stavlja do znanja da je prisutan i da sluša.”

Nastavio je svoju molitvu. “Čuo sam da si silan Bog. Pročitao sam u Bibliji da si iscijelio mnoge ljude. Molim Te da mi pomogneš i iscijeliš me. Hvala Ti za sve. Amen.”

Som An se vratio u krevet. U tom trenutku vidio je zraku svjetla koja je izgledala kao ruka koja se pomicala. Kako je ruka prešla iznad njegovih nogu, osjetio je olakšanje; mišići nogu ga više nisu boljeli. Zatim je ruka prešla iznad njegovog želuca. Gdje god bi ruka prešla, taj dio tijela je bio iscijeljen. Kad je ruka prešla preko njegove glave, osjetio je da je vrućica nestala i bio je potpuno iscijeljen.

Istog trena je ustao iz kreveta i skakao po sobi od radošti uzvikujući: “Hvala Ti, Bože, za silu kojom si me iscijelio. Hvala Ti!”

Tada je imao dvadeset godina. Danas Som An ima četrdeset godina i predaje teologiju na Sveučilištu Batambang, u drugom po veličini gradu u Kambodži. On je aktivni vjernik mjesne crkve i rado svjedoči svakome o Božjoj iscjeljujućoj sili.

“Bio sam tvrdoglav poput apostola Tome,” govori misleći na biblijski događaj kad je Toma odbijao povjerovati u Kristovo uskrsnuće sve dok nije vidio dokaz.

“Doista smatram da je Bog upotrijebio svoju silu da promijeni moje srce. Da Bog nije učinio čudo u mojem iscjelje-

nju, ja vjerojatno danas ne bih vjerovao u Njega. Danas čvrsto vjerujem u Boga, i bez obzira koliko mi život bio težak, ja ću i dalje vjerovati.”

Dio darova trinaeste subote ovog tromjesečja bit će upotrijebljen da se izgradi središte utjecaja za sredinu oko crkve koju pohada Som An. To središte utjecaja imat će medicinsku i zubnu kliniku, vegetarijanski restoran, radionicu s organskim proizvodima, bar u kome se služe sokovi i fitnes centar. Hvala vam što svojim priložima podupirete misijska darivanja!

*****

Iskustvo

- ◆ Pogledajte Som Ana na linku: bit.ly/Sorn-Som-An.
- ◆ Pronađite slike povezane s ovim iskustvom na linku: bit.ly/fb-mq.

Misijski izazovi

- ◆ Kambodžanska misija ima šest crkava i 6.719 vjernika. Na stanovništvo od 15.797.000 to predstavlja odnos od jednog adventista na svakih 2.351 ljudi.
- ◆ Prvi adventistički misionar koji je ušao u Kambodžu, tada Indokinu, bio je Fred L. Pickett, u siječnju 1930. godine. Kad su mu vlasti odbile izdati dozvolu za gradnju crkve, osnovao je crkvu s trideset i dva vjernika Kambodžanaca u Tin Bienu, selu nadomak Chaudoka (sadašnji Vijetnam) i Kochina (u Kini).

*****

27. listopada 2018.

Pokus u crkvi

Kambodža

Kad je imao devetnaest godina, Yin Pheara je odlučio iskušati Boga. Kao mladić već je nekoliko mjeseci pohađao adventističku crkvu u Batambangu, drugom gradu po veličini u Kambodži.

Slušao je pastora dok je čitao retke iz Malahije: “Done-site čitavu desetinu u riznicu da u mojoj kući bude hrane. Tada me iskušajte — govori Jahve nad Vojskama — neću li vam otvoriti ustave nebeske i neću li izliti na vas punom mjerom blagoslov.” (Malahija 3,10)

Kad je došao u crkvu sljedeće subote, u vrijeme za prilaganje darova priložio je tisuću kambodžanskih riela (vrijednost oko jedne i pol kune). To je bio sav novac koji je imao.

Sljedećeg dana mu je njegov stariji brat Firun bez ikakvog razloga dao deset tisuća riela (oko petnaest kuna). Njegov brat bi mu ponekad davao novac u posebnim prilikama, poput kambodžanske Nove godine, ili tradicionalne proslave Dana mrtvih, ali nikada mu nije davao novac bez ikakvog razloga.

Pheara je bio iznenađen. Ali čak ni tada nije bio spreman povjerovati da je to bio dar od Boga.

Sljedećeg tjedna odlučio je ponovno iskušati Boga. Opet je stavio tisuću riela u košaricu za dar. Imao je u džepu pet tisuća riela. Nije stavio sav svoj novac, jer mu je pet tisuća riela bilo potrebno da napuni gorivom spremnik svojeg motocikla, ali ispalo je da su četiri tisuće bile dovoljne za gorivo.

“Rodbina i prijatelji su mi tijekom tjedna počeli davati novac bez ikakvog razloga, tako da sam imao dovoljno za gorivo. Nisam imao potrebu tražiti novac od bilo koga.”

Nekoliko tjedana kasnije Pheara se našao u ozbiljnim nevoljama. Crkva je priredila božićni program, a on je pozvao petnaest svojih prijatelja na priredbu. Morao ih je voziti na svojem motociklu do crkve. Dok je tako vozio svoje prijatelje, zaustavila ih je policija jer nisu nosili kacige, što je po kambožanskim propisima o cestovnoj sigurnosti obvezno.

Ali policajac nije govorio o kacigama, već o vlasničkim papirima za motor. Pheara je nazvao svojega brata, koji je bio stvarni vlasnik motocikla, i doznao da su isprave odavno izgubljene.

Zabrinuo se: policija mu može oduzeti motocikl, a njega optužiti za krađu. Nije znao što da radi.

“Tada sam se sjetio kako me je pastor učio da se molim. Pomolio sam se u sebi.” Prišao nam je još jedan policajac i pitao što se događa. Pheara je sve objasnio, na što je policajac rekao: “Plati kaznu od dvadeset tisuća riela i možeš ići.”

Pheara nije imao novac, ali je u svojem ruksaku na leđima imao stari kompjutor koji je već nekoliko tjedana neuspješno pokušavao prodati. Ostavio je motor kod policije i otišao u obližnju zalagaonicu. Vlasnik zalagaonice mu je za kompjutor isplatio četrdeset tisuća riela. Dobivenim novcem platio je policiji kaznu.

To iskustvo je ojačalo njegovu vjeru. “Ovo mi je bio dokaz da Bog postoji. Bog mi je pomogao i odgovorio na moju molitvu kad sam bio u nevolji.”

Njegovi prijatelji koji su se vozili bez kacige izrazili su svoje iznenađenje kad su došli u crkvu na božićni program. “Bog ti je doista pomogao s policijom,” rekli su.

Pheara je posudio kacigu od nekog vjernika crkve kako bi prevezao i ostale prijatelje na svečano bogoslužje.

Danas je on jedini kršteni kršćanin u svojoj obitelji. On studira na sveučilištu i svakog tjedna mladima u crkvi drži satove kompjutora. Njegova predavanja će se održavati u novom središtu utjecaja, koje će biti izgrađeno novcem od darova trinaeste subote ovog tromjesečja. Hvala vam što svojim

prilozima podupirete misijska darivanja koja pomažu da ljudi poput Pheare dopru do prijatelja u svojim životnim sredinama.

*****

Iskustvo

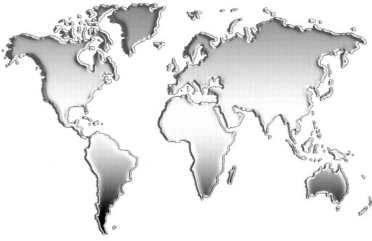
- ◆ Pogledajte Phearu na linku: bit.ly/Yin-Pheara.
- ◆ Slike povezane s ovim iskustvom možete potražiti na linku: bit.ly/fb-mq.

Zanimljivosti

- ◆ Kambodžanska zastava je, pored afganistanske, jedina zastava na svijetu koja sadrži sliku postojeće zgrade.
- ◆ 95% stanovnika Kambodže govori khmerskim jezikom. Francuski je drugi službeni jezik i najčešće se koristi u poslovnim i službenim krugovima.
- ◆ Gospodarstvo Kambodže se tradicionalno oslanja na poljodjelstvo. 85% obradivih površina zasijano je rižom, dok je ostatak zasijan kaučukovim drvetom.

*****

3. studenoga 2018.

Letjeti za Boga

Filipini

Dwayne Harris (39) nikada nije ni sanjao da će napustiti vojsku Sjedinjenih Američkih Država i postati misijski pilot na Filipinima. Ali dogodila mu se nesreća i izgubio je sve u požaru koji je zahvatio njegovu kuću.

Dwayne je odrastao u adventističkoj obitelji u američkoj saveznoj državi Montana. Kao mali dječak, volio je zrakoplove i maštao da postane misijski pilot. Kad je završio srednju školu, upisao je adventističko Sveučilište Walla Walla u državi Washington, smjer letenje.

Nakon godinu dana studija vratio se u svoj rodni kraj, gdje je nastavio studije i diplomirao za aviomehaničara, ostvarivši svoj davni san jer je ujedno stekao dozvolu za pilotiranje. Kupio je mali polovni avion i letio. U međuvremenu je dobio posao u nacionalnoj gardi Montane, koja ga je poslala na obuku za pilota helikoptera. Njegovo kršćansko iskustvo je do tada bilo mlako.

Jednog dana mu je rođak pomogao da stupi u kontakt s jednim misijskim pilotom koji je došao u Sjedinjene Američke Države. Dwayne je svojim avionom odletio u Kentucky kako bi se susreo s tim čovjekom, koji je želio da razgovaraju o osnivanju helikopterske misijske službe na Filipinima.

Ali večer prije sastanka s tim čovjekom, Dwayneova sestra je nazvala i rekla da je njegov dom potpuno izgorio u požaru. Nitko nije bio povrijeđen, ali cijela kuća i sve što je u njoj je izgorelo.

Kad se susreo s misijskim pilotom sljedećeg dana, razmišljao je: "Bog je uklonio sve moje svjetovne stvari koje su me odvlačale od Njega. Okrenuvši se prema pilotu, rekao je obe-

ćavši: “Ako mogu dobiti raskid ugovora od nacionalne garde, bio bih voljan otpočeti nešto novo na Filipinima.”

Novi prioriteti

Dwayne nije znao na koji način će dobiti raskid ugovora. Ispunio je tek dvije godine svojeg šestogodišnjeg ugovora s nacionalnom gardom. Počeo se moliti za svoj problem.

“Kad je kuća izgorjela, počeo sam razmišljati o prioritetima u svojem životu. Ovaj događaj mi je pomogao da shvatim da materijalne stvari koje skupljamo na zemlji nisu ništa prema vječnosti. Jedino što je bitno je naše spasenje i spasenje drugih ljudi.”

Po prvi put je počeo s velikom pozornošću proučavati Bibliju i svakodnevno se moliti. Kako je vrijeme odmicalo, Bog ga je počeo mijenjati. Nakon nekoliko mjeseci postao je svjestan da treba prestati praviti kompromise oko svetkovanja subote. Svakog mjeseca bio je pozivan na trodnevnu vojnu vježbu, od petka do nedjelje, čime je kršio subotu.

Dwayne je pitao svojeg pretpostavljenog za dopuštenje da bude oslobođen letova u subotu, a da to nadoknadi neki drugi dan. Zapovjednik je odbio. Dwayne ga je tada izvijestio da prilikom sljedeće vježbe neće biti prisutan u subotu.

“Mogu ti dati jedan opravdani izostanak.” strogo je odgovorio zapovjednik.

“Vi učinite ono što morate, a ja ću učiniti ono što treba.” odgovorio je Dwayne uz vojnički pozdrav.

Zapovjednik nije bio siguran što treba učiniti. Do tog trenutka je Dwayne imao besprijekoran vojni dosije.

Nekoliko sljedećih mjeseci dolazio je na vježbe petkom i nedjeljom. Molio se: “Bože, vodi me tamo gdje sam potreban. Ako je to ovdje, u redu, ali ako je Tvoja volja da idem na Filipine, voljan sam to učiniti.”

Odgovor na molitve

Jednog dana zapovjednik ga je nazvao i rekao: “Razgovarao sam sa zapovjednikom bataljuna, i odlučili smo da ne trošimo vrijeme niti sredstva vodeći negativne akcije protiv tebe. Dobit ćeš častan otpust iz nacionalne garde.”

Dwayne je bio vrlo iznenađen. Zahvalivši Bogu, uskoro je otputovao na Filipine. Nakon toga sve je došlo na svoje mjesto. U sljedećih nekoliko mjeseci je, uz pomoć nekih prijatelja i uloživši svoju uštedevinu, kupio mali helikopter.

“Bog je sve doveo u red.”

Danas su Dwayne i njegova supruga Wendy, medicinska sestra misionarka koju je upoznao na Filipinima, direktori službe Filipinskog adventističkog medicinskog zrakoplovstva. Ta je služba dio misijskih aktivnosti Kršćanske adventističke crkve koja koristi zrakoplove i helikoptere kako bi pružila zdravstvenu njegu i širila Radosnu vijest.

“Već je proteklo deset godina otkako sam došao na Filipine. Bog je bio vjeran u ispunjavanju naših potreba iz mjeseca u mjesec. Malo-pomalo smo se mogli proširivati.”

Od odlaska iz vojske do ove misijske službe Dwayne je mogao na djelu u svojem životu vidjeti istinitost riječi zapisanih u Bibliji: “Znamo da Bog čini da sve pridonosi dobru onih koji ga ljube; onih koji su odlukom Božjom pozvani.” (Rimljanima 8,28)

“Bog je sve doveo na svoje mjesto. Mi se trebamo samo uhvatiti vjerom za Njegova obećanja.”

*****

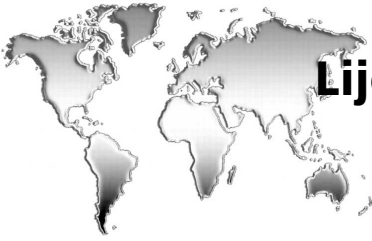
Iskustvo

- ◆ Slike povezane s ovim iskustvom možete naći na linku: bit.ly/fb-mq.

Misijski izazovi

- ◆ Adventno djelo na Filipinima otpočelo je 1905. godine, kad je australski kolporter R. A Caldwell došao i počeo prodavati zdravstvene i vjerske knjige na španjolskom jeziku.
- ◆ Godine 1915. narod je na Filipinima mogao po prvi čuti adventnu poruku na svojem materinskom tagalog jeziku. Taj evanđeoski niz biblijskih predavanja održao je Bibiano Pannis. Kao ishod te evangelizacije kršteno je 1916. godine 104 ljudi i osnovana je prva adventistička crkva.

*****

10. studenoga 2018. **Liječnici propovjednici** **Indonezija**

Ovo su iskustva iz Adventističke bolnice Manando, koja je primila dio darova trinaeste subote 2012. godine.

Svake godine liječnik Jay M. Tombokan odvađa nekoliko tjedana od svojeg prenatrpanog rasporeda kao direktora indonežanske bolnice, kako bi održao niz evanđeoskih predavanja. On ohrabruje bolničko osoblje da čini to isto.

Liječnik Jay je shvatio da javna evanđeoska predavanja zbližavaju njega i njegove kolege u zajedničkom misijskom cilju pomaganja pacijentima i njihovom pripremanju za Isusov dolazak.

“Evanđelizam je moj doručak i moj ručak,” izjavio je liječnik Jay u intervjuu koji je dao iz svojeg ureda u Adventističkoj bolnici Manando, ustanovi sa stotinu i pedeset postelja, koja se nalazi na otoku Sulavesi.

Niz evanđeoskih predavanja u 2017. godini održanih u bolnici, u suradnji s konferencijom, rezultiralo je sa šezdeset i devet krštenja. Još pedeset i troje ljudi je bilo kršteno 2016. godine. U ova dva evanđeoska niza propovijedali su samo liječnici.

Ovo se promijenilo u 2018. godini, jer je bolnica organizirala tri evanđeoska niza predavanja. Jednu su vodili liječnici, drugu medicinsko osoblje, a treću bolnički administrativni službenici.

“Nama je potrebno jedinstvo prije nego što iziđemo u vanjski svijet. Kad sudjelujemo u javnim evanđeoskim predavanjima, ujedinjeni smo u zajedničkoj viziji.”

To je bilo iskustvo liječnika Jaya, direktora Adventističke bolnice Bandung na indonežanskom otoku Zapadna Java.

Tijekom petogodišnjih evanđeoskih aktivnosti te bolnice kršteno je četiri tisuće ljudi. Adventistička crkva posjeduje u Indoneziji četiri bolnice; bolnice Bandar Lampung i Medan nalaze se na otoku Sumatra.

Bolnica Manado je imala pedeset ležajeva kad je otvorena u bivšem središtu unije u prosincu 2007. godine.

Uz pomoć darova trinaeste subote dobivenih 2012. godine, bolnica se mogla proširiti na stotinu i pedeset ležajeva 2013. godine.

Liječnik Jay kaže da se bolnica suočava s ozbiljnim nedostatkom obučених liječnika specijalista koji bi radili puno radno vrijeme. Bolnica zapošljava 384 osobe, od kojih je 90% adventista i pruža njegu za više od 700.000 pacijenata godišnje.

Liječnik Jay, koji je došao u bolnicu Manado 2015. godine, nije očekivao da će raditi za adventistički zdravstveni sustav. Kao doktor ginekologije radio je sedam godina u državnoj bolnici.

Međutim, suočen sa sukobom oko slobodne subote napustio je svoj dotadašnji posao i zaposlio se u Adventističkoj bolnici Bandung, gdje je otpočeo s organiziranjem javnih evanđeoskih predavanja.

On smatra da širenje Evanđelja ne samo da ispunjava misijski cilj, već jača i vjeru bolničkog osoblja. Osoblje bolnice propovijeda i sudjeluje u besplatnim zdravstvenim tečajevima i seminarima koji se održavaju tijekom evanđeoskih predavanja.

“Kad izidemo van i jačamo druge, korist od toga vraća nam se izravno.”

Bolnica ima četiri kapelana koji nadgledaju dinamični duhovni program, uključujući i desetodnevne molitve te svakodnevno jutarnje bogoslužje u svakom odjelu. Devetero pacijenata je bilo kršteno 2016. godine, a još dvoje u 2017. godini.

“Zato idite i učinite sve narode učenicima mojim! Krstite ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga! Učite ih da vrše sve što

sam vam zapovjedio! Ja sam s vama u sve vrijeme do svršetka svijeta.” (Matej 28,19.20)

“Ovi biblijski redci označavaju naše prioritete. Mi prepoznajemo vrijeme i smatramo da Isus dolazi uskoro. Da! Isus dolazi uskoro!”

*****

Iskustvo

- ◆ Pronađite slike u vezi s ovim iskustvom na linku: bit.ly/fb-mq.

Misijski izazovi

- ◆ Indonezija je golema zemlja sa svojih 17.508 otoka i zauzima površinu od 1.919.440 kvadratnih kilometara. Ova država ima tri vremenske zone, i potrebno je više od dvanaest sati leta zrakoplovom da bi se stiglo s jedne strane na drugu stranu.
- ◆ Indonežanska strana Timora poznata je kao dom posljednjih sela lovaca na glave.
- ◆ Nacionalni jezik koji se govori u Indoneziji je bahasa, ali koristi se još 700 urođeničkih jezika. Većina Indonežana se služi svojim materinskim domorodačkim jezikom i jezikom bahasa u školi i na poslu.

*****

17. studenoga 2018.

Iscjeljujuća limeta

Indonezija

Ceren Wuysan (27) iznosi nam svoje iskustvo kao studenta misionara.

Misijski zrakoplov ostavio je mojega prijatelja i mene u podnožju brda Papua u Indoneziji. Otišli smo u grad kupiti potrepštine, prije nego što se počnemo penjati na brdo, volontirajući u našim studentskim aktivnostima u projektu “Godina dana za misiju”. Nismo imali puno novca, ali u prodavaonici smo vidjeli nešto što smo željeli kupiti: vreću zelene limete. Voljeli smo limetu, a znali smo da je u brdima nećemo nigdje naći.

Dva tjedna kasnije bili smo u gorskom selu Tinibil, i nismo znali na koji način svjedočiti mještanima o Isusu. Prošli smo obuku u organizaciji “Pokret tisuću misionara”, koja nas je poslala u ovo selo, ali nismo znali kako da zainteresiramo mještane za Radosnu vijest. Sjetili smo se upute obuke da, kad god ne znamo što da učinimo, trebamo se pomoliti. Počeli smo se moliti.

Dok smo jednog dana pješačili prema selu, jedan čovjek nas je zamolio da pričujemo njegovog slijepog rođaka Mariusa. Otišli smo u Mariusov dom i pitali ga što mu se to dogodilo da je oslijepio prije dvije godine.

“Doista ne znam. Sve se dogodilo tako iznenada.” odgovorio je odmahujući glavom. Ostali mještani nisu imali sumnju u to što se dogodilo: smatrali su da je to djelo zlih duhova.

Marius i njegova obitelj molili su za pomoć. Tražili su lijekove i naše molitve. Moj prijatelj i ja nismo znali što da radimo. Vratili smo se u naš dom i molili se: “Gospodine,

ako je ovo način na koji treba otpočeti naše misijsko djelovanje, molimo Te, učini čudo.”

Sjetili smo se vreće limete koju smo kupili u podnožju brda. Nismo bili liječnici, ali znali smo da limeta ima ljekovita svojstva. Sljedećeg jutra, kad smo otišli u Mariusov dom, ponijeli smo je sa sobom. Prepolovili smo jednu limetu i molili se. Zatim smo iscijedili nekoliko kapi soka na njegove oči i molili se ponovno.

Poslijepodne tog dana otišli smo ponovno k Mariusu, molili se i iscijedili nekoliko kapi limete na njegove oči. Tjedan dana smo tako radili ujutro i uvečer. Ništa se nije dogodilo. Razmišljali smo da odustanemo. Ali tijekom drugog tjedna Marius nam je rekao da odjednom može naslutiti svjetlo, po prvi put nakon dvije godine.

Bili smo ohrabreni i molili se još više.

Mjesec dana je prošlo i jednog dana nam je Marius rekao da može pomalo vidjeti.

Tog istog dana ostali smo bez limete. Nismo rekli Mariusu da je više nemamo, nego: “Sad ćemo primijeniti novi tretman — samo ćemo se moliti.”

Nekoliko tjedana kasnije vidjeli smo Mariusa na poljani pokraj njegovog doma. Slobodno se kretao, mogao je vidjeti! Marius nam je rekao kako nema savršeni vid, ali da vidi dovoljno da može živjeti uobičajenim životom.

Marius je bio oduševljen. Rekao je drugim mještanima da je Isus povratio njegov vid svladavši zle duhove.

Ovo nam je otvorilo vrata za širenje Radosne vijesti. Novost o ovom čudu brzo se raširila po brdskim selima. Ljudi su počeli dolaziti k nama da se molimo za njih i da im pružimo zdravstvenu pomoć. Nazivali su nas “pastorima” i “doktorima”, iako nijedan od nas dvojice nije bio ni pastor, niti liječnik.

Seljani su željeli da proučavamo Bibliju s njima. To je bio odgovor na naše molitve. Nakon nekog vremena sedmero ljudi je bilo kršteno.

Hvala vam što podupirete prikupljanje misijskih darivanja i što pomažete da se Evanđelje širi i u najudaljenijim dijelovima svijeta, poput ovih brdskih sela u Indoneziji.

*****

Iskustvo

- ◆ Ceren je služio kao student misionar tijekom 2016. godine. On je sada student teologije na Sveučilištu Klabat, koje se nalazi nedaleko od škole Manado u Indoneziji.
- ◆ Nipošto ne pokušavajte stavljati kapi limete u oči kao lijek kod svojih kuća.
- ◆ Pogledajte Cerena na linku: bit.ly/Ceren-Wuysan.
- ◆ Pronađite slike povezane s ovim iskustvom na linku: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Pročitajte dodatni sadržaj o Cerenu na linku: bit.ly/chief-breaks-vow.

Misijski izazovi

- ◆ Adventistička crkva u Indoneziji sastoji se od Istočnoindonežanske unije konferencija, s glavnim središtem u Sulawesiju i Zapadnoindonežanske misijske unije sa središtem u Džakarti.
- ◆ Adventističko djelo u Indoneziji otpočelo je 1900. godine, kad je R. Munson, bivši misionar neke druge denominacije u Singapuru, osnovao misiju adventističke crkve u gradu Padang, na zapadnoj obali Sumatre. Jedan od prvih obraćenika bio je Kinez Taj Hong Siang, kršćanski propovjednik koji je kao siročić bio u Munsonovom domu za napuštenu djecu u Singapuru, mnogo godina ranije. Godine 1903. Istočnoindijski arhipelag postao je misijsko polje Australske unije konferencija.
- ◆ Emanuel Siregar iz Bataklanda prihvatio je 1905. godine adventistički nauk, nakon biblijskih proučavanja s R.

Munsonom, postavši na taj način prvi indonežanski obraćenik. Nakon prihvaćanja Krista, vratio se u brdski predio sjeverne Sumatre, zemlje gdje je živjelo pleme ljudoždera Bataks. Nosio je poruku nade svojem narodu.

*****

24. studenoga 2018.

“Smeće” koje mijenja život

Indonezija

Poljoprivrednik Petrus Tobolu (50) bio je vrlo ljutit kad je saznao da se njegova devetnaestogodišnja kći krstila u kršćanskoj adventističkoj crkvi. On je trideset i pet godina služio kao pastor laik u crkvi u selu Soahukum, koje se nalazi na indonežanskom otoku Halmahera.

Nije mogao shvatiti kako je adventistički pastor mogao krstiti njegovu kćer bez njegovog dopuštenja, i brinuo se da je adventistički nauk sotonskog podrijetla.

Uzeo je veliki štap i tukao Moniku. “Odreci se svojih uvjerenja!” vikao je. Monika je plakala, ali nije rekla niti riječ. Ovo je potpuno zbunilo njezinog oca. Pitao se zašto se ne ljuti na njega.

Monika je jedna od četiri osobe koje su krštene nakon proučavanja biblijskih pouka i evanđeoskih nizova predavanja održanih na otoku Halmahera. To su bili prvi adventisti na otoku, rezultat rada dvojice studenata misionara.

Jednog dana je Monika došla kući s kutijom adventističkih knjiga. Bijesan zbog toga, Petrus je uzeo kutiju i bacio je u jamu za smeće na dnu dvorišta. Prilikom pada u jamu, kutija se otvorila i knjige su ispale iz nje. Jedna knjiga je privukla Petrusovu pozornost: *Skoro zaboravljeni dan* evanđelista Marka Finleyja. Tajno, da ga nitko ne vidi, izvadio je knjigu i još dva časopisa iz jame.

Sljedećeg dana ponio je knjigu i časopise sa sobom na rad na njivi. Ali nije se mogao usmjeriti na posao. Radio je do deset ujutro, a zatim počeo čitati knjigu i časopise, i tako čitao skoro do večeri. Isto se dogodilo i sljedećeg dana. Upoređivao je biblijske retke navedene u knjizi s redcima u svojoj

Bibliji. Proučavao je adventističke knjige punih osam mjeseci.

“Primijetio sam da je ono što je pisalo u knjigama bilo zapisano i u Bibliji. Nastavio sam proučavati i bio sam iznenađen onim što sam saznao o suboti.”

Nakon shvaćanja da je subota Gospodnji dan odmora, počeo je propovijedati o suboti u svojoj crkvi.

“Zašto ne svetkujete subotu? Ako ne slijedite ono što Biblija uči, čemu vam onda ona služi?” pitao je svoje vjernike.

Nakon bogoslužja, pokrenuti njegovom propovijedi, vjernici su mu prilazili. “Nitko nije ovako propovijedao dugo vremena,” rekao je jedan. “Možda želiš iznijeti neki novi nauk,” rekao je drugi.

Petrus nije razmišljao o tome da je na taj način uvodio adventistički nauk u svoju crkvu. On je smatrao da je to biblijska istina, i da on pokušava propovijedati ono što je doznao. Na kraju je odlučio svetkovati subotu.

Kad je Petrusova starija sestra saznala za njegova nova uvjerenja, predložila mu je da se pridruži adventističkoj crkvi. Ona je znala za crkvu, jer je njena kći studirala na adventističkom Sveučilišu Klabat na drugom otoku.

Nešto kasnije Petrus je pozvao nekoliko pastora iz adventističke crkve da propovijedaju u njegovoj crkvi. Neki vjernici njegove crkve su zasipali kamenjem crkvu dok su adventistički propovjednici propovijedali, tako da je Petrus morao izvesti adventiste iz sela na sigurno.

Seljani su čekali sa štapovima i batinama da se Petrus vrati, ali on ih je nekako uspio zaobići i napustiti selo. Odlučio je krstiti se u adventističkoj crkvi.

Petrus je privremeno odveo svoju obitelj u Manado, grad u blizini Sveučilišta Klabat, i tamo ubrzo bio kršten na kraju jednog evangeoskog niza predavanja.

Kad su se on i njegova obitelj vratili u svoj dom, zatekli su druge ljude u njihovoj kući. Morali su se smjestiti u malu kućicu koja se nalazila na njihovom imanju, i tamo su živjeli

sljedeća dva mjeseca. Petrusovo drugo dvoje djece, njegova dva sina od trinaest i sedamnaest godina, bila su također krštena u to vrijeme.

Mještani su branili toj obitelji da svetkuje subotu, tako da se ona konačno preselila u Manado i tamo otpočela dublje istraživati Bibliju.

Dvije godine kasnije vratili su se u svoje mjesto, obnovivši prijateljstva s mještanima. Stav mještana prema ovoj adventističkoj obitelji se u međuvremenu promijenio.

“Kretali smo se među ljudima i svjedočili. Počevši s mojom rodbinom, za tri godine imali smo dvadeset i sedmero krštenih vjernika i osnovali smo crkvu.”

Danas Petrus ima pedeset godina i služi kao starješina u crkvi. On je vodio prvi evanđeoski niz predavanja u selu u rujnu 2017. godine, nakon kojeg je troje ljudi bilo kršteno.

“Mještani su, počevši od mene, progonili adventiste, ali danas se osam obitelji okuplja svake subote na zajedničkom bogoslužju.”

*****

Iskustvo

- ◆ Pogledajte Petrusa na linku: bit.ly/Petrus-Tobolu.
- ◆ Pronađite slike povezane s ovim iskustvom na linku: bit.ly/fb-mq.

Zanimljivosti

- ◆ Indonezija obuhvaća više od 17.508 otoka, od kojih je šest tisuća nastanjeno.
- ◆ U Indoneziji se mogu naći na tisuće različitih vrsta biljaka i životinja, što ovu državu čini drugom na svijetu po biološkoj raznolikosti, nakon Brazila.
- ◆ Indonezija je jedina zemlja na svijetu u kojoj možete vidjeti komodo guštera ili zmaja u divljini. Sumatra je jedini otok,

osim Bornea, na kojem se mogu vidjeti orangutani u divljini.

- ◆ Indonezija se nalazi u pacifičkom vatrenom prstenu, s oko stotinu i pedeset vulkana. Većina tih vulkana je neaktivna, ali jedna erupcija i jedan jači potres dogode se svake godine.

*****

1. prosinca 2018.

Otrov im ne može ništa

Indonezija

Osamnaestogodišnja Desi Natalia Ango bila je oduševljena kad je sa svojom prijateljicom bila određena da provede godinu dana kao studentica misionarka u Limbongu, na jugu indonežanskog otoka Sulawesi.

Desi je smatrala da je dobro što će biti u velikom gradu. Ali kad je sa svojom prijateljicom došla u ured crkvene konferencije, automobilom su ih odvezli na trosatni put, a zatim prebacili na motocikle i vozili po brdima punih pet sati. Put je bio klizav i Desi je nekoliko puta pala s motocikla. Na kraju puta mlade misionarke su saznale da im predstoji još osam sati putovanja pješice. Ali najprije moraju izvaditi odobrenje od strane mjesnih vlasti da se mogu penjati po planini.

Nekoliko ljudi iz Limbonga bilo je u uredu, i oni su s oduševljenjem dočekali Desi i njezinu kolegicu, vodeći ih prema selu i najavljujući im velike vijesti.

Kad su mlade misionarke konačno stigle, seljani su ih dočekali svečanošću dobrodošlice — bilo je ispečeno pile s crnim perjem i ponuđeno posjetiteljima. Mještani su jeli meso običnih pilića.

“Mi nismo govorile njihovim narječjem i nismo razumjele što govore. Nismo znale što da radimo.”

Što je najvažnije, misionarke nisu imale nikakvu predodžbu o tome kako da svjedoče mještanima o Kristovoj ljubavi. Odlučile su se moliti i postiti sljedeća dva dana.

Ugljen i papaja

Već drugog dana jedna je žena iz sela potražila pomoć od misionarki, odvevši ih do svoje majke Indo Reko, koja je bolesna ležala u krevetu.

Stara žena je patila od tečenja krvi, što je bilo poprilično slično onoj ženi koju je Isus iscijelio u Evandelju po Marku 5,25-34. Misionarke nisu imale nikakvo medicinsko iskustvo i nisu znale što da čine. Ali imale su nešto ugljena koji su pomiješale s vodom, pitajući za dopuštenje da se mole Bogu za iscjeljenje.

Molile su se: “Bože, vjerujemo da Ti možeš iscijeliti ovu ženu ovim rastvorom ugljena.” Razmišljale su što bi još mogle učiniti. Odlučile su pozvati upravu organizacije Tisuću misionara, koja ih je uputila u ovo selo. Da bi imale prijam na mobilnom telefonu, morale su se popeti na obližnji gorski vrh. Kad su nakon sat vremena penjanja došle do vrha, pozvale su upravu i stupile u kontakt s medicinskom sestrom, koja ih je savjetovala da zgnječe jednu papaju sa sjemenom i bananu i time nahrane bolesnicu.

Kad su se vratile natrag u Indinu kuću, Desi se obratila bolesnoj ženi: “Mi smo kršćanke i vjerujemo da će ti Isus pomoći. Ako budeš jela ovo, bit će ti bolje.”

Misionarke su hranile Indo ovom mješavinom papaje i banane sljedećih trideset dana. Savjetovala su je da ne jede meso nečistih životinja. Po isteku trideset dana, tečenje krvi je prestalo i Indo se mogla vratiti svojem uobičajenom životu.

Ostali mještani su bili zadivljeni, tražeći od misionarki da liječe njihove najbliže.

Upozorenje o trovanju

Mještani su bili zahvalni na pomoći, obraćajući pozornost djevojkama da izbjegavaju određenu kuću u selu. “Nemojte ići tamo; bit ćete otrovane.”

Misionarke su zanemarile upozorenje, vjerujući da ih je Gospodin poslao da posjete svaku obitelj u tom selu.

Kad su pokucale na vrata te kuće, žena od tridesetak godina im je radosno otvorila vrata, ponudivši im skoro odmah hranu i piće. Desi je primijetila brašno od kasave i ljubičasti kukuruz. Okrenuvši se prema svojoj prijateljici misionarki, rekla je: "Izvoli, ti uzmi prva."

Njezina prijateljica je odbila rekavši: "Ne, ne, izvoli ti, uzmi prva."

Desi je zatim pitala ženu, poznatu u selu kao Mama Vendi, mogu li se pomoliti prije nego što budu jele.

"Mi smo kršćanke. Molimo se za sve što činimo," rekla je Desi.

Djevojke su nakon molitve pojele hranu i ništa im se loše nije dogodilo.

Mama Vendi je pozvala misionarke i sljedećeg dana, nahranivši ih opet. Ponovno su se molile i ništa se loše nije dogodilo. Ovaj postupak se ponavljao svakodnevno sljedeća dva tjedna.

Na kraju je Mama Vendi rekla ostalim mještanima: "Ove misionarke nisu obične djevojke. Ja sam im protekla dva tjedna davala otrovanu hranu, a njima dvjema se ništa nije dogodilo!"

Ubrzo se po selu raširio glas da su misionarke otporne na otrov. Mnogi mještani su tada odlučili doći k njima i saznati što više o njihovom Bogu.

Desi se danas nalazi na posljednjoj godini studija engleskog jezika na Sveučilištu Klabat, adventističkoj obrazovnoj ustanovi na sjeveru otoka Sulawesi.

Ona se nada da će ponovno otići u to brdsko selo, kad bude diplomirala, i da će tamo otvoriti osnovnu školu. Tijekom godinu dana misijskog rada, ona je u nekoliko navrata posjećivala selo.

Oduševljena je činjenicom da Mama Vendi sada proučava Bibliju.

Biblijski redak koji nas je doista jačao tijekom ove godine je: “Ja znadem, moć je tvoja bezgranična: što god naumiš, to izvesti možeš.” (Job 42,2) Bog doista može sve!

Hvala vam za misijska darivanja koja podupiru širenje evanđeoskog djela i rad misionara širom svijeta!

*****

Iskustvo

- ◆ Pogledajte Desi na linku: bit.ly/Desi-Natalia-Ango.
- ◆ Pronađite slike povezane s ovim iskustvom na linku: bit.ly/fb-mq.

*****

8. prosica 2018.

Biblija daje odgovore

Istočni Timor

Zelindo je kao mladić upadao u razne nevolje. Volio je piti, pušiti i kockati se. Istetovirao se i osnovao uličnu bandu. Odlazio je u crkvu svake nedjelje, ali osjećao se bijedno.

Kad je napunio dvadeset i jednu godinu, odjednom je bio preplavljen neodoljivom željom da pročita Bibliju. Nije imao Bibliju, pa je poslao poruku svojoj sestri koja je živjela u Surabaji, indonežanskom gradu koji je udaljen tisuću i četiri stotine kilometara od Istočnog Timora.

“Možeš li mi nabaviti Bibliju i poslati je?”

Dva tjedna kasnije primio je Bibliju i pročitao je cijelu u roku od samo mjesec dana. Ali nije razumijevao ono što čita. Pročitao je Bibliju i drugi, a zatim i treći put, ali i dalje nije razumijevao dosta toga. Obeshrabren time, kleknuo je na koljena i molio se: “Bože, želim razumjeti Tvoju Riječ, ali ne znam kako. Molim Te, pošalji Svetog Duha da me vodi.”

Zatim je pročitao Bibliju i četvrti put, moleći se za vodstvo Svetog Duha svaki put kad bi je čitao. Na svoje iznenađenje, počeo je razumijevati mnoge retke iz Biblije. Zaustavio se kod druge zapovijedi: “Ne pravi sebi lika ni obličja bilo čega što je gore na nebu, ili dolje na zemlji, ili u vodama pod zemljom. Ne klanjaj im se niti im služi. Jer ja, Jahve, Bog tvoj, Bog sam ljubomoran. Kažnjavam grijeh otaca — onih koji me mrze — na djeci do trećeg i četvrtog koljena.” (Izlazak 20,4.5)

Pitao se zašto se u njegovoj crkvi nalaze kipovi i slike?

Nastavio je odlaziti u crkvu nedjeljom, čitajući Bibliju svake večeri sljedeće tri godine. U međuvremenu se oženio i otvorio dvije radionice.

Jednog dana je jedan vjernik adventističke crkve, Thomas Lopez, ušao je u jednu od njegovih radionica, i ponudio mu knjigu pod nazivom *Skoro zaboravljeni dan* evanđelista Marka Finleyja.

Zelindo je bio iznenađen spoznajom da je subota biblijski dan odmora. Našao je Thomasov broj telefona zapisan na poleđini knjige. Pozvao je broj traživši od njega mogućnost da se sastane s njim i razgovara.

Kada je Thomas došao, Zelindo ga je istog trenutka upitao: “Zašto ova knjiga govori da je subota dan odmora, a ne nedjelja?”

Thomas nije dao izravan odgovor.

“Čitaj Bibliju i dopusti da ti Sveti Duh odgovori na to pitanje.” rekao je.

Zelindo je pročitao Bibliju još jednom. Kad je došao do Novog zavjeta, zastao je kod retka: “Po suboti, u svanuće prvog dana sedmice, dođoše Marija iz Magdale i druga Marija da pregledaju grob.” (Matej 28,1)

Tada je dobio željeni odgovor. Biblija opisuje nedjelju kao prvi dan tjedna! Sljedeće subote je zatvorio svoje radionice i otišao na jutarnje bogoslužje u svoju crkvu.

Nakon nekoliko tjedana svećenik je prišao Zelindu po završetku subotnjeg jutarnjeg bogoslužja.

“Zašto dolaziš u crkvu subotom, umjesto nedjeljom? Tvoju suprugu i djecu vidam u crkvi nedjeljom.”

“Po mojem shvaćanju, subota je dan koji treba svetkovati, a ne nedjelja,” odgovorio je svećeniku. “Ne! Nedjelja je!” uzvratilo je svećenik.

Tada se Zelindo u crkvi osjetio nelagodno. Svaki put kad bi ušao u crkvu, prolazio je pored slika i kipova. Kleknuo bi ispred njih i pitao: “Trebaju li ove stvari biti u crkvi? Bože, dopuštaš li Ti klanjanje slikama i kipovima?”

Jednoga dana čitao je Knjigu proroka Izaije: “Ja, Jahve mi je ime, svoje slave drugom ne dam, niti časti svoje kipovima.” (Izaija 42,8)

Te su ga riječi ispunile strahom. Uvidio je da Bog zabranjuje klanjanje slikama i kipovima, i tada je odlučio da im se više neće klanjati.

Nazvao je svećenika: "Potrebna mi je pomoć. Ako mi ne pomogneš, napustit ću crkvu." rekao mu je u razgovoru.

Kad je svećenik došao u Zelindov dom, on je imao spremna pitanja u vezi sa slikama, kipovima i subotom.

"Brate, samo vjeruj! To je dovoljno." rekao je svećenik.

Zelindo nije bio uvjeren u istinitost tih riječi. Ali nakon višestrukog čitanja Biblije shvatio je da vjera mora biti podržana djelima.

Tako je postao adventist. Danas, četiri godine kasnije, on je ugledan vjernik adventističke crkve u Istočnom Timoru. Svojim radom doveo je mnoge ljude do krštenja.

Dio darova trinaeste subote 2015. godine upotrijebljen je da se izgradi prva adventistička crkva u glavnom gradu Istočnog Timora, Dili. Hvala vam što podupirete misijska davanja.

*****

Iskustvo

- ◆ Pogledajte Zelinda na linku: bit.ly/Zelindo-Bible.
- ◆ Pronađite slike povezane s ovim iskustvom na linku: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Dodatne podatke o Zelindu možete naći na linku: bit.ly/wife-miracle.

Zanimljivosti

- ◆ Nacionalno jelo Istočnog Timora je *Ikan Pepes*. *Ikan* znači "riba", a *pepes* je način kuhanja. To je kuhana riba u čili sosu na listu banane.
- ◆ Po legendi, Timor je nastao od krokodila koji se pretvorio u otok, kao nagrada mladiću koji je pomogao krokodilu

kad se nije dobro osjećao. Starosjedioci Timora smatraju se potomcima tog mladića.

- ◆ Biljke i životinje u Timoru uključuju i *kuskus* (vrstu srdele), majmune, jelene, mačke, zmiје i krokodile.

*****

15. prosinca 2018. **Živjeti vjerom**

Tajland

Brak može biti težak. Uzmite slučaj Yoyoa Shimraya, visokoškolskog profesora podrijetlom iz Indije, koji je radio u Bangkoku, glavnom gradu Tajlanda.

Njegova supruga, Filipinka, predavala je u adventističkoj školi Korat, u gradu koji se nalazio nekoliko sati vožnje od njihovog doma. Njihov mali sin živio je sa suprugom.

Yoyo je u početku trpio ovakvo stanje. Zarađivao je dosta novca držeći satove rada na kompjutoru u jednoj privatnoj školi u Bangkoku. Održavao je dodatne seminare, što mu je donosilo još više novca, tako da je odlučio ostati u Bangkoku — kad je njegova supruga Carla izjavila da je dobila posao odgajateljice u vrtiću pod pokroviteljstvom Adventističke međunarodne misijske škole u Koratu.

Nakon nekog vremena Yoyo je shvatio da ne voli svoj težak brak. Iako je imao puno novca, nije volio to što je nakon pet radnih dana u Bangkoku vikendima putovao u Korat. Bojao se vožnje po mraku u nedjelju uvečer. Zbog svega toga odlučio je potražiti neki posao u Koratu.

Ali iz nekog razloga nije mogao naći posao. Yoyo je smatrao da je dovoljno sposoban za bilo koji posao, jer je u Bangkoku bio preplavljen ponudama za posao. Ali u Koratu nije mogao naći posao.

Škola iz Korata je jednom nazvala njegovu školu u Bangkoku, zbog posla koji su mu nudili, i bilo im je rečeno da mu ne smiju dati posao budući da on ima potpisan ugovor s njima.

Pune tri godine nije mogao ništa naći. Za to vrijeme Yoyo je počeo duboko razmišljati o svojim prioritetima u životu.

Bio je odgajan u obitelji adventističkog pastora u Indiji, ali nakon završetka koledža pravio je česte kompromise sa subotom. Na Tajland je otišao po pozivu svoje sestre. Tada je upoznao Carlu, adventisticu s Filipina, i vjenčao se sa njom. Kad je bio mlad odlazio je u crkvu, osjećajući krivnju što je pastorov sin, ali nije njegovao osobni odnos s Bogom.

Na kraju se Yoyo odlučio moliti Bogu: “Bože, ja ovo ne mogu podnijeti. Želim se vratiti u Tvoje naručje.”

Napustio je svoj posao u Bangkoku i preselio se u Korat. Po prvi put je u svojem braku ovisio o primanjima svoje supruge. Yoyo se ustrajno molio za posao.

Dva mjeseca su prošla i bivao je sve više i više neraspložen.

“Bio sam razočaran i nestrpljiv. Navikao sam raditi i osjećati se uvažanim. Ovo je bilo vrlo razočaravajuće razdoblje u mojem životu.”

Negdje u to vrijeme ravnatelj međunarodne adventističke misijske škole rekao je Yoyou da je školi potreban predavač informacijske tehnologije. Yoyo je upravo imao kvalifikacije koje su se tražile, ali ravnatelj je rekao da je to mjesto namijenjeno nekome tko je spreman volontirati.

Yoyo nije dvaput razmišljao; prihvatio je ponudu i rado predavao na satovima. Nakon tri tjedna ravnatelj škole je zaposlio Yoyoa kao profesora kompjutorske nastave i menadžera informacijske tehnologije s punim radnim vremenom.

Danas je Yoyo jedini u svojoj obitelji koji zarađuje za kruh. Carla je napustila svoj posao nakon što im se rodilo drugo dijete, posvetivši se u potpunosti djeci. Obitelj danas ima mnogo manje prihode nego ranije, ali Yoyo izjavljuje da u svojem životu nikada nije bio sretniji.

“Ja sam jedini koji zarađuje novac, ali uvijek imamo dovoljno hrane na stolu. Ovo stanje me vodi k razmišljanju da sebi postavim pitanje: Gdje je bila moja vjera ranije?”

Njegov omiljeni biblijski redak je: “Sve mogu u onome [Isusu Kristu] koji mi daje snagu.” (Filipljanima 4,13)

“Vrlo sam sretan i zadovoljan što mogu raditi za veći cilj.”

Dio darova trinaeste subote ovog tromjesečja bit će upotrijebljen za međunarodnu adventističku misijsku školu na Tajlandu. Nove učionice pomoći će da se škola pored osnovnog obrazovanja proširi i na srednje obrazovanje. Na taj će način moći primiti nove učenike.

Hvala vam što svojim darivanjima pružate podršku misiji Kršćanske adventističke crkve.

*****

Iskustvo

- ◆ Pogledajte Yoyoa na linku: bit.ly/Yoyo-Shimray.
- ◆ Slike povezane s ovim iskustvom možete naći na linku: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Korat je česti naziv za grad Nakhon Ratchasima.

Misijski izazovi

- ◆ Tajlandska misija obuhvaća pedeset i dvije crkve s 15.385 vjernika. Na stanovništvo države od 65.323.000, Tajland ima odnos od jednog adventista na svakih 4.245 ljudi.
- ◆ Ranije misijsko djelo na Tajlandu vođeno je većinom među kineskim stanovništvom. Prvi tajlandski obraćenik bio je mladić koji je kršten 1925. godine, a kasnije je postao pomoćnik voditelja Bolnice u Bangkoku.

*****

22. prosinca 2018.

Molitva za nestalu sestru

Tajland

Ann (38) nije nikada namjeravala postati kršćanka. Odgajala ju je samohrana majka, i redovito je meditirala u hramu u jednom tajlandskom selu na granici s Laosom.

Sudjelovala je u svečanostima i životu u hramu, a ponekad bi u njemu i prespavala.

A onda je odlučila upisati Misijski koledž (danas Azijsko-pacifičko međunarodno sveučilište), adventističku ustanovu koja se nalazi petnaest sati vožnje autobusom od njezinog doma. Čula je za taj koledž od jednog diplomiranog studenta, koji je bio u posjetu svojoj rodbini u njezinom selu. Saznala je i da postoji mogućnost da na koledžu radi te da tako plaća svoju školarinu.

“Nemamo novca, a ja želim studirati. Želim ići na to mjesto.” rekla je Ann svojoj majci.

U koledžu je Ann uronila u studij i svoje poslove. Nije se zanimala za Boga. Odlazila je na satove subotnje škole da bi popravila svoje znanje engleskog jezika, i tada je po prvi puta u svojem životu čula za silu molitve.

“Bog može učiniti čudo u bilo čijem životu. Trebaš samo vjerovati. Ako imaš povjerenja u Njega i poslušna si Mu, moleći se, On će te blagosloviti,” govorila je jedna profesoriца.

Ann nije vjerovala u Boga.

“Ako se molite cijelim svojim srcem, Bog će odgovoriti.” nastavila je profesoriца. Ali Ann ni dalje nije vjerovala.

Prva molitva

Za vrijeme ljetnih praznika Ann se izgubila u novom trgovačkom centru u blizini njezinog rodnog sela. Trebala se sastati sa svojom majkom u određeni sat i otići na autobusnu postaju da uhvati autobus za svoj koledž, ali nije mogla naći mjesto na kojem se trebala sastati sa svojom majkom. Tražila je majku gotovo sat vremena. Ispunjena brigom, sjetila se riječi o molitvi učiteljice subotnje škole. Pokušala se pomoliti.

“Gospodine, ako doista želiš da idem tamo gdje si Ti, i želiš da Te upoznam još bolje, pomози mi da pronađem majku.” Kad je otvorila oči, majka je stajala pred njom.

Ann nije zakasnila na autobus. Na postaji je saznala da njezin autobus kasni zbog nekih tehničkih problema.

“Bila sam zadivljena! To je bilo prvi put da sam iskusila Božju silu.” Ali Ann ni dalje nije željela postati kršćankom.

Druga molitva

Majka se s njezinom mlađom sestrom preselila u Bangkok, da bi bila bliže svojoj starijoj kćeri.

Jednog dana majka je nazvala Ann i kroz suze rekla: “Tvoja sestra je nestala; ne znam što da radim.”

Ann je dobila dopuštenje da odsustvuje s jednog ispita. Njezin profesor se pomolio s njom prije nego što je krenula na autobusnu postaju. “Nastavi se moliti i vjeruj u Boga, a On će učiniti da sve bude dobro.” rekao je profesor.

Ann se neprestano molila za vrijeme puta do Bangkoka. Kad je stigla, doznala je da je njezina sestra nestala nakon neke svađe s majkom.

“Možeš li otići i potražiti svoju sestru? Cijeli dan je tražim...” žalila se majka.

Ann ju je tražila tri dana. Na kraju trećeg dana izgubila je svaku nadu, ali se nije željela vratiti k svojoj majci i dodatno je uznemiriti.

Dok je pješačila prema kući, zastala je kod izloga jedne trgovine. U tom trenutku joj je prišla neka starija žena i potapšala je po ramenima.

“Idem kući,” rekla je Ann.

“Ne moraš više tražiti osobu koju tražiš,” rekla je žena.

Pogledavši je, Ann je rekla: “Ne tražim nikoga. Idem kući pješke.”

Žena je šutjela neko vrijeme, a zatim rekla: “Za dva-tri dana vratit će se kući. Ne moraš je više tražiti.”

“Ne tražim nikoga,” govorila je Ann.

Žena se samo nasmiješila i sjela na klupu.

Dva dana kasnije, Ann se vratila iz svoje potrage i vidjela da je njezina sestra kod kuće. Ann je brzo izišla iz kuće želeći otići do žene ispred izloga. Nije ju mogla pronaći. Vratila se i sljedećeg dana, ali opet nije mogla naći ženu.

Ovaj događaj, i odgovor na molitve, taknuli su Annino srce. Kasnije se krstila, postavši profesoricom u misiji.

Danas je ona ravnateljica Adventističke međunarodne misijske škole sa stotinu i pedeset učenika u tajlandskom gradu Koratu.

Dio darova trinaeste subote ovog tromjesečja bit će upotrijebljen da se izgrade nove školske zgrade, kao i da se škola proširi i na srednjoškolsko obrazovanje. Na taj će način moći primiti još više učenika. Hvala vam što podupirete misijska darivanja!

*****

Iskustvo

- ◆ Pogledajte Ann na linku: bit.ly/Ann-miracles.
- ◆ Slike u vezi s ovim izvještajem možete naći na linku: bit.ly/fb-mq.

Zanimljivosti

- ◆ Tajland je jedina zemlja Jugoistočne Azije koju neka europska država nije kolonizirala. Na tajlandskom jeziku se njihova zemlja naziva *Pratet Taj*, što u prijevodu znači “zemlja slobodnih ljudi”.
- ◆ Tajland je zemlja u kojoj možete naći i najmanja i najveća stvorenja. Najmanji sisavac na svijetu je slijepi miš bumbar, a najveće stvorenje je kitopsina.
- ◆ Glavni grad Tajlanda je Bangkok, sa stanovništvom od približno petnaest milijuna ljudi.

*****

29. prosinca 2018.
Svladavanje sebe
Program trinaeste subote

Početna pjesma: “O, dođi Kristu i primi spas”
Pjesmarica Kršćanske adventističke crkve, broj 113

Dobrodošlica: Voditelj subotnje škole

Molitva: _____

Program: “Svladavanje sebe i pouka o bijesu.”

Dar: _____

Završna pjesma: “Nemoj me sad mimoići”
Pjesmarica Kršćanske adventističke crkve, broj 226

Završna molitva: _____

Primjedba: *(Sudionici ne moraju učiti napamet svoje dijelove, već biti dovoljno upoznati s gradivom, tako da ne moraju sve čitati iz papira. Uvježbajte cjelokupni program više puta, tako da se sudionici mogu osjećati ugodno i po potrebi naglasiti ono što smatraju važnim.)*

Svladavanje sebe

Ovog tromjesečja upoznali smo ljude iz Mijanmara, Kambodže, Indonezije, Istočnog Timora i Tajlanda. Danas ćemo čuti još jedno iskustvo iz Tajlanda.

Od svoje mladosti, Ann je bila tvrdoglava i borila se da svladava samu sebe. Odlučila je ne završiti srednju školu jer je mrzila učitelja. Prerezala je pilom lanac na motociklu svoje majke, kad joj je ona zabranila da ga vozi.

Kad se preselila da bi studirala u Misijском koledžu (danas Azijskopacifičko međunarodno sveučilište), nije bilo iznenađujuće što je njezina majka krenula za njom da bi bila sigurna da joj kći neće upasti u razne nevolje.

“Majka nije imala povjerenja u mene. Imala sam problem sa svladavanjem same sebe. Činila sam sve što god sam željela. Majka je bila uplašena da zbog toga ne završim u zatvoru.” kaže Ann.

Ann se na koledžu naučila moliti, a Bog je odgovarao na njezine molitve na različite načine. Nakon diplomiranja, Ann je predala svoje srce Isusu i bila krštena.

Njezini prijatelji, koji nisu bili kršćani, ismjehivali su tu njezinu odluku.

“Jako si glupa!” rekao je jedan. “Ušla si u neku sektu,” rekao je drugi.

“Ja nisam glupa. Ne želim se više kolebati u svojim uvjerenjima. Izabrala sam da budem kršćanka, i to ću biti!”

Najveći problem bio je kod kuće. Majka je bila ljutita što je Ann napustila svoju vjeru iz djetinjstva. Pokušavala ju je uvjeriti da se vrati. Branila je Ann da odlazi u crkvu. Primoravala ju je da spava u mjesnom hramu. Ann je dodatno zategnula tu nevolju kad joj je majka naredila da napiše pismo obiteljskom božanstvu.

“Ja sada imam samo jednoga Boga!” odgovorila je odrješito svojoj majci.

Bijesna i ljutita, majka ju je zaključala u njihovoj kući u Bangkoku.

“Ostat ćeš kod kuće! Dobivat ćeš hranu i nikamo nećeš ići!”

Ann je mogla pobjeći skočivši kroz prozor ili tako što bi razvalila bravu na vratima, ali nije. Za razliku od stare Ann, sada nije gubila vlast nad sobom. Obavljala je poslove po kući i mirno čitala Bibliju. Nije razumijevala sve što čita, ali uvidjela je da te riječi djeluju čudesno umirujuće.

Jednoga dana majka ju je pitala: “Hoćeš li se vratiti našem obiteljskom božanstvu?”

“Ne, ja vjerujem u Gospodina Isusa; ne vraćam se, mama.”

“Dobro! Onda možeš ići u svoju crkvu.”

Ann je radosno otišla u adventističku crkvu, i bila je iznenađena kad je majka izrazila želju da pođe s njom.

Majčin bijes je nestao. Smiješila se i bila je sretna. Kasnije je majka objasnila Ann razlog zbog kojeg je bila sretna.

“Ne znam kome se trebam zahvaliti. Tvojim profesorima na koledžu ili Bogu? Jer ja sam dobila novu kćer.”

Ann je odgovorila da je to bila sila Gospodnja koja je djelovala na nju.

“Bila sam brza i često nepromišljena u svojim reakcijama. Ali majka to više nije mogla uočiti na meni,” kaže Ann.

Danas je Ann ravnateljica Adventističke međunarodne misijske osnovne škole, koja ima stotinu i pedeset učenika i nalazi se u tajlandskom gradu Korat.

Dio darova trinaeste subote ovoga tromjesečja bit će upotrijebljen za izgradnju novog kampusa na nedavno kupljenom zemljištu, što će omogućiti proširenje škole na srednjoškolsko obrazovanje. Na taj će način škola moći primiti nove učenike.

Hvala vam što danas velikodušno prilažete darove trinaeste subote!

Pouka o bijesu

(Tekst napisan riječima same Ann)

Bog me jako voli.

Jedna prijateljica je otputovala u Australiju i zamolila me da s vremena na vrijeme obidem njezine roditelje ovdje u Tajlandu.

Dom njezinih roditelja udaljen je od mogeg doma, tako da sam morala razmisliti kako tamo otići. Budući da je to bio moj prvi posjet, napunila sam ruksak i obje ruke vrećicama s kućnim potrepštinama. Pozvala sam taksi da me odveze na glavnu autobusnu postaju.

Negdje na pola puta taksist mi je rekao: "Ne mogu vas voziti dalje. Želite li da pozovem neki drugi taksi?"

Drugi taksi me je preuzeo, ali me je vozač odveo na pogrešno mjesto. Ušla sam u treći taksi.

Bilo je potrebno skoro dva sata da stignem do autobusne postaje. Bila sam toliko uznemirena kad sam stigla na postaju, da nisam željela ni s kim razgovarati.

Službenik na postaji me je upitao: "Kamo idete?"

Odgovorila sam: "Reći ću vam kasnije." Kad sam se malo smirila, napokon sam kupila voznu kartu i čekala na autobus.

Za vrijeme puta do kuće roditelja moje prijateljice, prošli smo pored prometne nesreće. Mogli smo vidjeti ostatke spaljenog autobusa. Naš vozač se zaustavio da napravi nekoliko snimaka, rekavši nam da je nekoliko putnika poginulo u toj nesreći.

"To je onaj autobus koji je otišao iz postaje prije našeg," rekao je. U tom trenutku sam shvatila da sam trebala biti u tom autobusu. Nisam stigla na taj autobus zbog kašnjenja i vožnje u tri taksija.

Kad su me vidjeli, roditelji moje prijateljice su bili jako sretni. "Bili smo zabrinuti jer smo mislili da si bila u onom autobusu što je izgorio," rekla je njezina majka.

“Bog je tako dobar!” Ispričala sam im zatim cijelu priču, jer oni nisu kršćani.

Otac je rekao: “Vauuu, Bog ili anđeo koji te štiti je vrlo moćan!”

Da, Bog me doista voli!

(Prilaganje darova uz pratnju glazbe)

*****

Misijski izazovi

Darovi trinaeste subote ovog tromjesečja bit će upotrijebljeni za izgradnju ili proširenje:

- ◆ Centra za bolji život u Lahoreu u Pakistanu.
- ◆ Adventističke međunarodne misijske škole u Nakhon Rachasimi na Tajlandu.
- ◆ Središta za istinski život (*Essential Life Center*) u Batambangu u Kambodži.
- ◆ Škole jezika Namtipsavan u Laosu.
- ◆ Misijskih središta za mlade u kopnenom dijelu Malezije.
- ◆ Središta za obuku i opismenjivanje u Lake Sebu na Filipinima.
- ◆ **Dječji projekt:** Jedanaest učionica za dječju subotnju školu u Sarawaku u Maleziji.

Više: www.AdventistMission.org

*****

Kazalo

Dragi voditelju subotnje škole 3

Mijanmar

Poznavati prave ljude 5

Voda života 8

Kambodža

Ruka koja ozdravlja 11

Pokus u crkvi 14

Filipini

Letjeti za Boga 17

Indonezija

Liječnici propovjednici 21

Iscjeljujuća limeta 24

“Smeće” koje mijenja život 28

Otrov im ne može ništa 32

Istočni Timor

Biblija daje odgovore 36

Tajland

Živjeti vjerom 40

Molitva za nestalu sestru 43

Svladavanje sebe 47

Njiva je svijet

“Prolazeći uz Galilejsko more, ugleda dva brata, Šimuna zvanog Petar i brata mu Andriju, gdje bacaju mrežu u more; bijahu ribari. I kaže im: ‘Hajdete za mnom, učinit ću vas ribarima ljudi!’ Oni brzo ostave mreže i pođu za njim. Pošavši odande, ugleda druga dva brata, Jakova Zebedejeva i brata mu Ivana: u lađi su sa Zebedejem, ocem svojim, krpali mreže. Pozva i njih. Oni brzo ostave lađu i oca te pođu za njim.” (Matej 4,18-22)

www.AdventistMission.org

www.adventisti.hr

www.znaci-vremena.com